

SONG FOR AKLIN, THE KNIGHT

To me, Saint-Exupéry means a peculiar mixture of romanticism, spiritual rapture, revolt and protest against globalization and violence. When working on the project I visited places associated with his childhood – Saint Maurice de Rémens, Ambérieu, I flew in a small aircraft along his postal route between Agadir and Dakar, I re-read his works as well as various biographies. I found a person who had been sundered, poetic, tumultuous, preaching, erring, fighting, and rebellious. And yet so consistent in his expression, that one of the critics said of his work that “throughout his life he had been writing, in different forms, just one book.

The individual shots were taken in: Agadir, Ambérieu, Arrecife, Caserio de Tenesar, Ermita de Las Nieves, Galdar, Helfštýn, Jizerka, Lyon, Maspalomas, Melrose Abbey, Murano, Panenský Týnec, Ponta Delgada, Saint Maurice de Rémens, Skaftafellsjökull, Snaefellsjökull, Tadmante, Timanfaya, and Valašské Klobouky.

The final processing, in contrast with the two previous projects, was fully based on combining photographs from different places, this time, also with a balanced share of traditional and ICM takes. In Exupéry, many well-known and new locations were combined into one big anthill from which I then drew the visualization for my final mindscapes. This was also the first time when I made sketches of the individual takes in preparation of the project, even though in most cases the final image departed from the sketch. Most of the takes for the project originated between November 2017 and June 2019, however, I also used older takes, for instance from Iceland.

The collection was awarded 3rd place at the MIFA – Moscow International Photo Awards 2019 and an honourable mention at the Fine Art Photography Awards 2019 in London.

The project was first exhibited between November 11th, 2019 and Dec 15th, 2019 in the Gallery of Art Critics (Galerie kritiků) in Prague.

SaintEx-01 - Vyrázili jsme z nejzazšího kouta parku směrem k domu, přímo přes trávníky, až jsme sotva popadali dech. První kapky bouřkových lijavic jsou velké a řídké. Koho zasáhly prvního, prohlásil se za poraženého. Pak druhý. Pak třetí. Pak ostatní. Poslední, kdo zůstal nedotčen, platil za chráněnce bohů, za nezranitelného. Měl právo říkat si „rytíř Aklín“ až do příští bouřky...

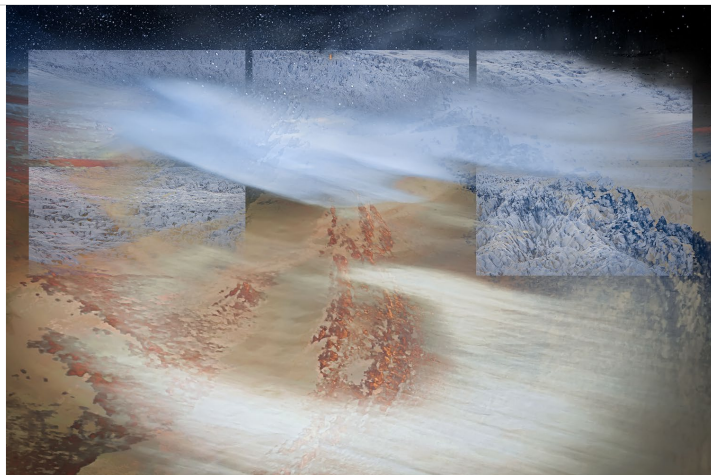
Válečný pilot

SaintEx-02 - V jak ubohých kulísách se odehrává mohutná hra lidských nenávistí, přátelství a radostí! Odkud jen lidé čerpají pocit věčnosti, že se odvážíli na lávu sotva vychladlou, kde je už zase ohrožují budoucí přesypy, kde je ohrožují sněhy? Jejich civilizace jsou jen křehká pozlátka. Smete je sopka, nově vzniklé moře, písečná bouře. Země lidí

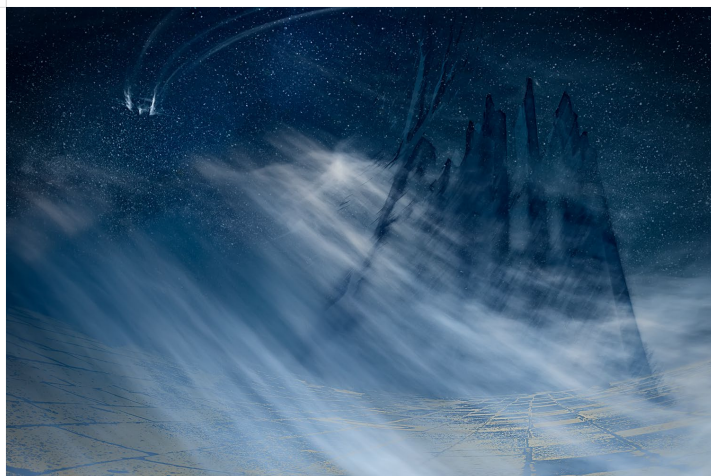
SaintEx-03 - Telefonovala Fabienova žena. Pokaždé, když se její muž v noci vracel, sledovala v duchu let poštovního letadla z Patagonie. „Teď startuje z Trelew ...“ Pak znovu usínala. O něco později: „Už se blíží jistě k San Antoniu, už jistě vidí jeho světla ...“ Tehdy vstávala, rozhrmla záclony a odhadovala nebe: „Tolik mraků, to se mu špatně letí ...“ Někdy se měsíc procházel po nebi jako pastýř. To pak mladá žena zase uléhala uklidněna měsícem a hvězdami, které v tisících doprovázely jejího manžela. K jedné hodině už cítila, že je blízko: „Už nemůže být daleko, už jistě vidí Buenos Aires ...“
Noční let

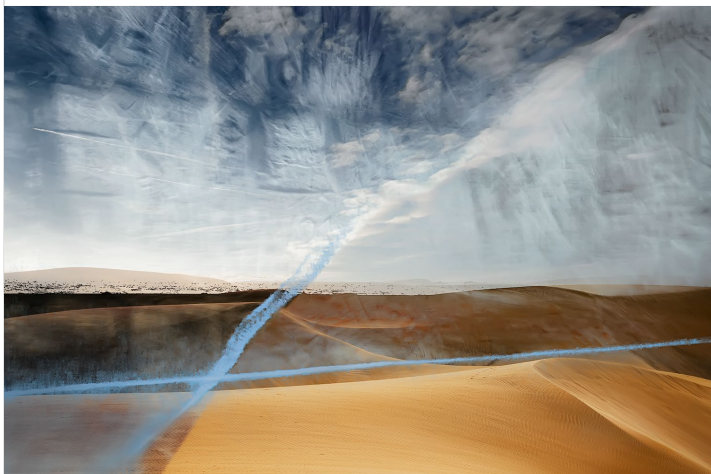
SaintEx-04 - Celé Kordillery za něj jako by byly v jediném varu. „Jsem ztracen.“ Z jednoho hrotu před ním vylétl sníh: sněžná sopka. Pak z druhého štítu, trochu vpravo. A všechny štíty se takto postupně vznaly, jako by se jich jednoho po druhém dotýkal nějaký neviditelný běžec. A tehdy, zároveň s prvními porvy víchru, se hory kolem pilota rozkolísaly.
Noční let

SaintEx-05 - Velmi jsem miloval Saharu. Strávil jsem mnoho nocí v oblastech vzbuřených kmenů. Probouzel jsem se na plavé pláni kterou vítr vzdul vinami jako moře. Spával jsem pod křídlem letadla a čekal jsem na pomoc, ale s tím se to vůbec nedalo srovnat. Kráčíme po svahu obých pahorků. Půdu tvoří písek zcela pokrytý souvislou vrstvou třpytivých černých křemíků. Řekl bys, že to jsou kovové plátky, a všechny báně, které nás obklopují, září jako brnění. Spadli jsme do nerostné sféry. Jsme zavřeni v železně krajině.
Země lidí

SaintEx-06 - Proudilo tady mléčné světlo a posádka se v něm koupala. Když se Fabian otočil, viděl, že se navigátor usmívá. „To už je lepší!“ křičel. „Příliš krásné,“ říkal si Fabien. Bloudil mezi hvězdami nakupenými hustě jako poklad ve světě, kde nežilo nic jiného naprosto nic jiného než on, Fabien a jeho kamarád. Byli podobní oněm zlodějům z báječných měst, zazděným v klenotnici, z níž už nenajdou cestu ven. Bloudil uprostřed ledových drahokamů nekonečně bohatí, ale odsouzení.
Noční let

SaintEx-07 - Ale nesmíme se tak rychle vzdávat. Však my se s Prévotem vzhopíme. Nesmíme ztráct naději, ať je sebeslabší, na zázračné zachránění vzdušnou cestou. Nesmíme také zůstat na místě a propást možnost záchrany v nějaké třeba blízké oáze. Půjdeme dnes celý den. A vrátíme se k letadlu. A než odejdem, napíšeme svůj program velkými písmeny do písku.
Země lidí

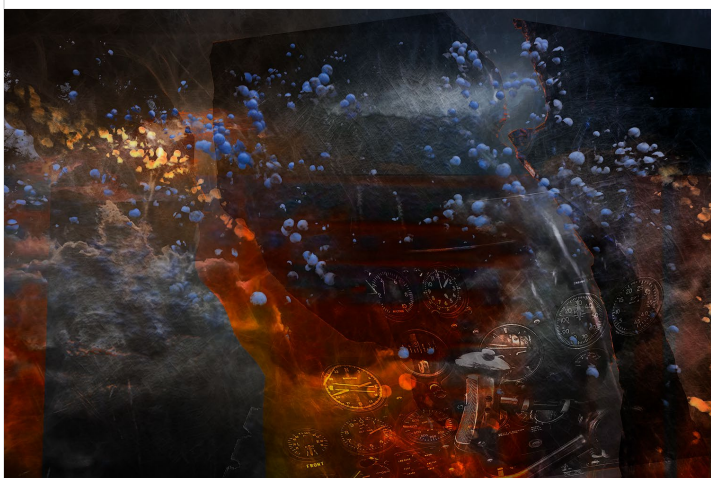
SaintEx-08 - Tahle pevnůstka v měsíčním světle: přístav v klidných vodách. Kolekce hvězd pro mořeplavce je tu v celé své úplnosti. Střelky našich tří letounů ukazují spořádaně k severu. A přesto ... Položil jsi svůj poslední skutečný krok opravdu tady? Tady končí svět smysly zbadatelný. Tahle malá pevnůstka: nástupiště. Práh otevřený do měsíčního svitu, kde není nic tak zcela skutečné.
Kurýř na jih

SaintEx-09 - Rychlostí osmi set kilometrů za hodinu a při třech tisících pěti stech obrátkách za minutu ztrácím výšku. . Zatočil jsem a opustil polární slunce, tak přehnaně rudé. Před sebou, pět nebo šest kilometrů hluboko, pozoruji ledové pole mraků, které tvoří přímou frontu. Celá část Francie je pohřbena v jejich stínu. Arras je v jejich stínu. Představuji si, že pod tím ledovým polem je všechno černavé. Je to jako prohlubeň obrovské polévkové mísy, v níž vře válka. Zacpané cesty, požáry, rozházený materiál, vesnice srovnané se zemí, zmatek ... šilný zmatek. Zmítají se naprosto nesmyslně pod mraky, jako stínky pod kamením. Tady nahoře je smrt aspoň čistá! Smrt v ledu a ohni. V slunci, modři, ledu a ohni. Ale tam dole rozkládání v hlině!
Válečný pilot

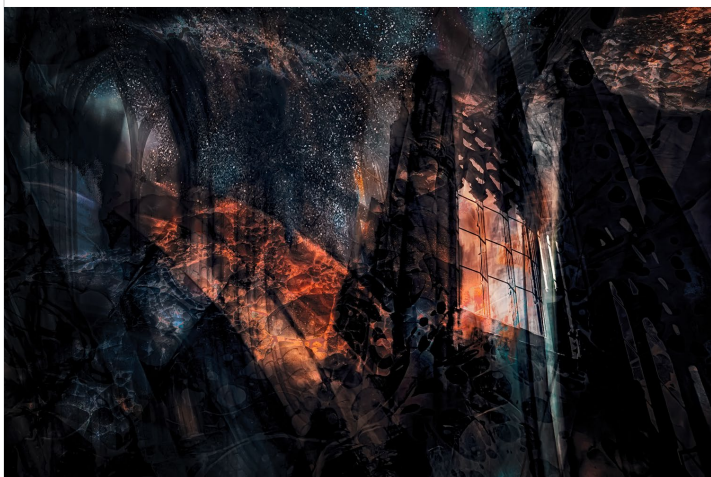
SaintEx-10 - ... Až zatahám za ten velký zvon! Vrátný zvedne ruce k nebi a zavolá na mne: „Posílá vás sám Pán!“ a svolá všechny mnichy. A oni se seběhnou. A budou mě oslavovat jako chudé dítě. A budou mě pobízet do kuchyně. A řeknou mi: „Vteřinu, vteřinku, synu ... jen co skočíme k stálé studni...“ A já se budu třást štěstím... Ale ne, nechci plakat, prostě proto, že na pahorku už není žádný kříž.
Země lidí

SaintEx-11 - ... Až zatahám za ten velký zvon! Vrátný zvedne ruce k nebi a zavolá na mne: „Posílá vás sám Pán!“ a svolá všechny mnichy. A oni se seběhnou. A budou mě oslavovat jako chudé dítě. A budou mě pobízet do kuchyně. A řeknou mi: „Vteřinu, vteřinku, synu ... jen co skočíme k stálé studni...“ A já se budu třást štěstím... Ale ne, nechci plakat, prostě proto, že na pahorku už není žádný kříž.
Země lidí

SaintEx-12 - Poznal jsem velkou pravdu. Válka, to není přijetí nebezpečí. To není přijetí boje. To je pro bojujícího v určitých chvílích čistě a prostě přijetí smrti.
Válečný pilot

SaintEx-13 - Katedrála je něco jiného než souhm kamenů. Je geometrií a architekturou. Nedefinují ji kameny, naopak ona obohacuje kameny svým vlastním významem. Kameny jsou zušlechtěny tím, že jsou to kameny katedrály. Nejrozličnější kameny slouží její jednotě. Katedrála zahrnuje vše do svého chorálu, až po nejpitvořnější chrlíče.
Citadela

SaintEx_SE-01 - Nesnaž se mne tedy vypočítáváním, kolik má tvůj dům kamenů, tvé panství pastvin, tvá stáda kusů dobytka, tvá žena šperků, ani kolik máš milostných vzpomínek. To není důležité. Chci vědět, je-li tvůj dům dobře postaven, nakolik je víra na tvém panství horoucí, a zdali navečer po vykonané práci probíhá večere radostně. A jakou lásku jsi vytvořil a za co jsi směnil svůj život, aby to bylo trvalejší než ty sám. Chci vidět, jak ses uskutečnil. Chci tě poznat z tvé tvorby, a ne z nevyužitých stavebních hmoty, kterou se nadarmo chlubiš.

Citadela

SaintEx_SE-02 - Odletáme. Ještě dvě hodiny světla. Už jsem dávno odložil černé brýle, když vzlétám nad Tripolsko. A písek zlátné. Bože, jak je ta naše planeta pustá! Zase znovu mi v ní řeky, stinná místa a přibytky lidí připadají jen jako výsledky souhry šťastných náhod. Jak veliký je na ní podíl skal a písku!
Země lidí

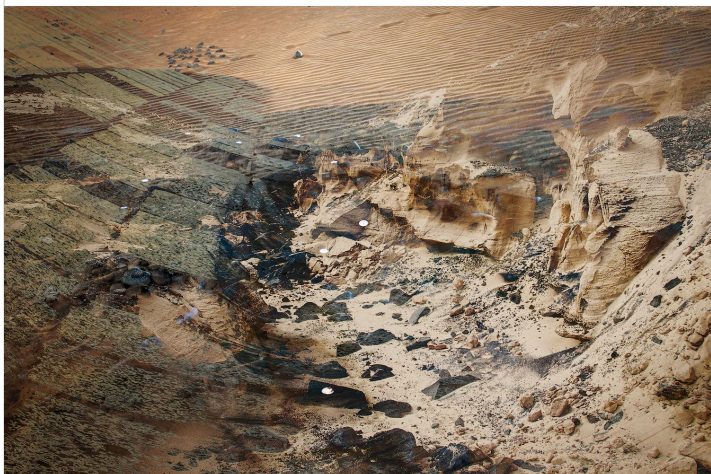

SaintEx_SE-03 - Všichni dospělí byli nejdříve dětmi. (Ale málokdo se na to pamatuje.)

Malý princ

SaintEx_SE-04 - Měsíc však stoupal. A tu, přehlušující umíráček, začaly se svolávat k milování sovy-puštíci. Toulaví psi obkličili v kruhu měsíc a volali k němu. A každý strom a každá tráva a každý rákos žil. A měsíc stoupal. Tu jste nás vzala za ruce a říkala jste, abychom poslouchali, protože to jsou hlasy země a že jsou bezpečné a že jsou dobré.
Kurýr na jih

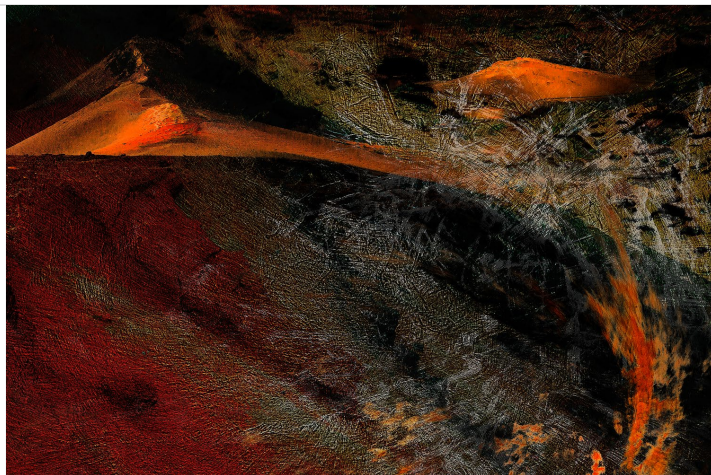
SaintEx_SE-05 - A poněvadž poušť neskýtá žádné hmatatelné bohatství, poněvadž na poušti není nic vidět ani slyšet, ale protože váš vnitřní život na poušti nejen neslábné, nýbrž ještě sílí, nezbyvá vám než uznat, že člověka podněcují v první řadě neviditelné výzvy. Člověk je ovládán Duchem. Na poušti mám takovou cenu, jakou cenu mají má božstva.
Dopis rukojmím

SaintEx_SE-06 - Neboť když si ten, kdo skromně bdí pod hvězdami nad několika ovečkami, uvědomí svou úlohu, objeví, že je víc než pouhý pastevce: je hlídka. A každá hlídka je odpovědná za celou říši.
Citadela

SaintEx_SE-07 - Ale náš zrak se zbystřil a my jsme učinili neúprosný krok vpřed. Letadlem jsme se naučili létat přímo. A sotva se odlepíme od země, už opouštíme cesty, které se svažují k napajedlům a stájím nebo se hadovitě vinou od města k městu. Osvobození z područí, které nám bylo tak milé, nejsme už závislí na studních, míříme přímo k svým vzdáleným cílům. A teprve teď, z výše svých přímočarých drah, objevujeme základní podloží, vrstvu skal, písku a soli, na níž se odvažuje občas jako spory mech v dutině zřícenin rozkvést tu a tam život.
Země lidí

SaintEx_SE-08 - Sahara ovšem poskytuje zraku, kam až oko dohlédne, jen jednotvárný písek, nebo přesněji kamenitou pláň, neboť písčité přesypy jsou tam vzácné. Člověk se tam bez ustání přímo stáčí v dokonalé nudě. A zatím mu neviditelná božstva budují síť směrnic, sklonů a znamení, skrytou a živou muskulaturu. Není tam jednotvárnosti. Všechno tam k něčemu míří. Ani ticho se tam nepodobá jinému tichu.
Země lidí